

Από απόψεως υποκειμένων στην ανωτέρω απαγόρευση, ο Ν. 1892/1990 δεν κάνει διάκριση, καταρχήν, μεταξύ των ημεδαπών και των αλλοδαπών. Ο διαχωρισμός αυτός, όμως, κάνει την εμφάνισή του κατά την καταγραφή στο νόμο των διαδικασιών άρσης των απαγορεύσεων, οι οποίες διαφέρουν ανάλογα με το εάν πρόκειται για φυσικά ή νομικά πρόσωπα ελληνικής ιθαγένειας, ομογενείς και πρόσωπα που έχουν την ιθαγένεια ενός από τα κράτη – μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή φυσικά και νομικά πρόσωπα, που έχουν την ιθαγένεια τρίτων, μη κοινοτικών, χωρών. Για την πρώτη κατηγορία προσώπων, προβλέπεται η υποβολή αίτησης για τη λήψη της σχετικής άδειας ενώπιον εξαμελούς Επιτροπής, που συνιστάται σε κάθε νομό και απαρτίζεται από το Γενικό Γραμματέα της εκάστοτε Περιφέρειας και εκπρόσωπους πέντε Υπουργείων: Εθνικής Άμυνας, Εξωτερικών, Οικονομίας και Οικονομικών, Δημόσιας Τάξης και Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, ενώ για τη δεύτερη απαιτείται απόφαση του Υπουργού Εθνικής Άμυνας, εφόσον προσκομισθούν δεκατέσσερα (14) δικαιολογητικά για τα φυσικά και είκοσι έξι (26) δικαιολογητικά για τα νομικά πρόσωπα!

Κατόπιν όλων των ανωτέρω, είναι ολοφάνερο ότι οποιοσδήποτε ημεδαπός ή αλλοδαπός επιθυμεί να αγοράσει ένα ακίνητο ή να αποκτήσει μετοχές ή εταιρικά μερίδια εταιρίας, ιδιοκτήτριας ακινήτου ή, ακόμη, και να μισθώσει ένα ακίνητο πέραν της εξαετίας στην ευρύτερη αυτή γεωγραφική περιοχή, για να λειτουργήσει σε αυτό βιομηχανία ή ξενοδοχείο ή για να το χρησιμοποιήσει για ανέγερση μόνιμης ή παραθεριστικής κατοικίας, υποχρεούται, με βάση την παραπάνω νομοθεσία και στο πλαίσιο των ειδικότερων, κατά περίπτωση, ρυθμίσεων, να υποστεί τη βάσανο μιας χρονοβόρας και δυσκίνητης γραφειοκρατίας για την έκδοση των σχετικών αδειών, αλλιώς δεν είναι δυνατόν να συνταχθούν τα απαιτούμενα κάθε φορά και για κάθε περίπτωση συμβολαιογραφικά ή ιδιωτικά έγγραφα, ενώ επικρέμεται ο κίνδυνος της πλήρους ακυρότητας των δικαιοπραξιών και των ποινικών κυρώσεων, τόσο για τους συμβαλλομένους, όσο και για τον συμβολαιογράφο, όταν η παρουσία του είναι εκ του νόμου υποχρεωτική.

Άλλωστε, η όλη διαδικασία δρα ανασταλτικά και από ψυχολογική άποψη, δεδομένου ότι οι αλλοδαποί, είτε είναι φυσικά, είτε νομικά πρόσωπα, που προέρχονται από γειτονικές χώρες της Ν.Α. Ευρώπης, πρέπει να αναμείνουν πέραν του τριμήνου για την έκδοση της σχετικής Υπουργικής Απόφασης, ενώ αυτοί, κυρίως, επιδεικνύουν σημαντικό οικονομικό ενδιαφέρον, ιδιαίτερα στην περιοχή του βορειοελλαδικού τόξου, εξαιτίας της γεινιάσης των χωρών τους προς αυτό. Το ίδιο ισχύει και για τους αλλοδαπούς, που προέρχονται από τις χώρες του Ευξείνου Πόντου ή της τέως Ε.Σ.Σ.Δ., των Η.Π.Α., της Κίνας κ.λ.π.

Κρίνεται, συνεπώς, απαραίτητος ο εξορθολογισμός της ισχύουσας νομοθεσίας, και επί αυτής της βάσης ο Σύνδεσμος πρότείνει τις ακόλουθες παρεμβάσεις:

- ✓ Να καταργηθεί πλήρως το Προεδρικό Διάταγμα 22/24.06.1927
- ✓ Να τροποποιηθούν οι σχετικές διατάξεις των άρθρων 24 έως 32 του Ν. 1892/1990 ως προς:
 - την έκταση χωροταξικής εφαρμογής του νόμου, με τον περιορισμό των παραμεθορίων περιοχών. Ενδεικτικά, με την κατάργηση του π.δ., θα απαλειφθούν από τη σχετική ρύθμιση οι νομοί Θεσσαλονίκης, Χαλκιδικής, Πιερίας και Ημαθίας, που δεν είναι καν παραμεθόριοι και παρουσιάζουν έντονο επενδυτικό ενδιαφέρον
 - τον περιορισμό των περιπτώσεων των απαγορευμένων δικαιοπραξιών, με συγκεκριμένες λύσεις για τις αμφισβητούμενες περιπτώσεις, όπως στην περίπτωση των προσυμφώνων επί ακινήτων, που βρίσκονται σε παραμεθόριες περιοχές ή των εμπραγμάτων βαρών επ' αυτών που δημιουργούν σημαντικά προβλήματα στην τραπεζική δανειοδότηση των επιχειρήσεων.

